

gaar det ud paa ensidigt at lægge til Rette en bekvem Overførelse af Statens Byrder fra Land til By og tilmed fra de besiddende paa Landet til de smaatstillede i Byerne og ogsaa efterhaanden til de smaatstillede ude paa Landet. Flertallet vil derved inaugurere en forkastelig Politik, som vil medføre et Brud i det Sammenhold mellem Kræfterne i By og paa Land, som ikke kan undværes, naar vi skulle gaa en rolig Fremtid i Møde. Hvis man her vil splitte Skattelovene ad paa den Maade, som vi andre maa tro, man agter at gøre, maa jeg anbefale alle andre — ligesom jeg selv vil — at stemme imod Lovforslagene her ved 3dje Behandling. Det betyder ikke, som jeg ogsaa tidligere har fremhævet, at vi i og for sig ere Modstandere af det Princip, hvorpaa Lovforslagene bero, men det betyder, at vi mene, at denne Foranstaltning, gennemført for sig selv, ikke er retfærdig til alle Sider.

J. H. Jensen: Vi have nu hørt Ordføreren baade for Socialdemokratiet og for Højre, og de gik op i en højere Enhed, idet de begge vilde stemme imod de to Love, vi nu have til tredje Behandling. Hvorvidt de nu begge ville faa deres Parti til helt og holdent at følge sig, vil Afstemningen jo komme til at vise. Jeg har ganske vist opdaget, at i det første Parti have vi stadigvæk tolv Sjæle og een Tanke, men jeg kan ikke sige, at det altid er Tilfældet med det andet Parti, hverken i dette eller i det andet Ting. Om Venstre opnaar helt og holdent at holde sammen her, tør jeg ikke sige; der lød Røster i Forgaars, som kunde tyde paa, at det maaske næppe blev Tilfældet, men selv om det ikke bliver Tilfældet, ser jeg ikke i og for sig nogen stor Ulykke deri. Jeg har aldrig kunnet gøre mig fortrolig med den Tanke, at et Parti i alle sociale Spørgsmaal skulde staa sammenbanket, saa at man kunde sige, at der er en Ener, og alle de andre ere Nuller. Jeg mener, at et Parti er samlet paa større politiske Spørgsmaal. Der er et stort Grundsyn, som holder Partiet sammen, men ud over dette mener jeg, at Partiets enkelte Medlemmer maa have deres personlige Frihed til at stemme efter deres Overbevisning paa forskellige Omraader.

Jeg for mit Vedkommende er i det heldige Tilfælde, at jeg er i Overensstemmelse med den ærede Ordfører, og — tror jeg — ogsaa med et meget stort Flertal af Partiet. Jeg stemmer med Glæde for disse to Forslag, fordi jeg staaar med den

Bevidsthed, at der ikke ved disse Love vil ske Uret mod noget eneste Menneske af dem, som bo paa Livets Skyggeside eller ere trykkede af Tidens Ugunst. Der er nogle, som ville komme til at bløde en lille Smule her, men det vil sikkert ikke være mere, end at de kunne taale denne Blødning uden derfor at forbløde. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har talt saa stærkt mod disse Love, kaldt dem for Klasselove og med mange andre smukke Navne, som han fandt til dem, staaar det for mig saaledes, at det næppe er de daarligst stillede Arbejders Tarv, han her har for Øje, de, som tjene de mindre Summer og skulle leve af dem, som det er de større besiddende her i Byen, der — det skal jeg indrømme — til en vis Grad ville blive ramte af disse Love. Jeg vil indrømme, at de, som sidde med de store Ejendomme og Kapitaler her i Byen, eller have de store aarlige Indtægter, ville komme til at ofre noget ved disse Love. Men den almindelige kjøbenhavnske Arbejder vil ikke komme til at ofre noget, for det lille Offer, han vil komme til at bringe til Statskassen, vil han faa godtgjort gennem Kommuneafgiften, og det samme vil blive Tilfældet ude paa Landet. Det langt overvejende Flertal af danske Landarbejdere ville ikke i mindste Maade blive berørte af disse Love, og de, der ere saa godt stillede, at de blive berørte en lille Smule deraf, faa sandsynligvis fuldt ud eller i alt Fald væsentlig Godtgørelse gennem kommunale Lettelser.

Ud fra dette Synspunkt nærer jeg ingen Betænkeligheder ved at stemme for disse to Love, men der er ogsaa et andet Syn, der gør sig gældende her, som gør mig til en vis Grad til en begejstret Tilhænger af disse Love, og det er det retfærdige Princip, som gør sig gældende her, thi enten vi ere Socialdemokrater eller Højre eller Venstre, komme vi til at indrømme, at Princippet i disse Skattelove, i den Skatteordning, her foreligger, er mere retfærdigt end det, man har kendt i gamle Dage.

Altsaa, det er min Agt at stemme for disse Love, og det er med Glæde, at jeg stemmer for dem, men jeg har aldrig kunnet se, at de skulde være en Redningsplanke for det danske Landbrug. Jeg har fra første Færd, allerede det første Aar, jeg holdt Foredrag for mine Vælgere, gjort dem opmærksomme paa, at hvis disse Love ikke en Gang kunde komme i en bedre Skikkelse end den, hvori Forslaget